

Славко Јерковић: Даме и господо, отварамо скуп поводом промоције књиге проф. др Војислава Шешеља. Први од говорника ће вам се обратити Весна Зобеница, члан тима за припрему одбране проф. др Војислава Шешеља.

Весна Зобеница: Даме и господо, књига проф. др Војислава Шешеља „Ђаволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“ потврђује да је аутор бескомпромисна личност, храбар и одважан, борац за националне интересе и да је увек уз свој народ. За очекивати је да ова књига наиђе на оштро негодовање и оспоравање јавности, нарочито у круговима прозападно оријентисаних политичара који неће да спознају чињеницу да су хашке интриге заједно са творцима новог светског поретка, ти нови господари света, претили Србима да ће их НАТО као најмоћнија ратна машинерија свих времена својим бомбама присилити да поново поклекну, да се поново одрекну свог права на самоопредељење, свог права на људско достојанство као што неће да спознају ни њихову намеру да стварају полигон за увежбавање освајања покорених народа.

Дакле, већ одавно није дошло време да светски моћници одустану од политике двоструких стандарда и да почну да третирају све народе и народности Балкана на исти начин и на основу једнаких критеријума. Зар толико организована антисрпска пропаганда не би требало да изазове најозбиљнију бригу код сваког ко верује у демократију и слободу говора. Ова добро оркестрирана и исконструисана демонизација Срба требало би да буде упозорење свим народима којима је стало до опстанка.

Судбина српског народа на крају 20. века је убедљиви пораз хуманистичког духа и свих демократских вредности и параметара. Срби су отуђени и осуђени због једног, све до данашњег дана пре виспреног него класичног геноцида и до сада се није указала ни најмања шанса да се или докаже њихова невиност или објективно верификује њихова кривица. Срби, као један бројчано мали народ у Европи, на крају 20. века, у коме је тај народ у два светска рата као жртва доживео и једва преживео уништавање од стране суседа и светских силника у ствари доживео сурвавање у једну националну људску катастрофу уз битно учешће и саучесништво медија широм света који су се утркивали да објаве све најгоре о Србима као што је – Срби су највећи губитници досадашњих догађаја и они ће и даље губити или – у Србима се крије нешто сатанско, нешто генетски покварено изјавио је Клаус Кинкел као један од многобројних који су са одушевљењем испирали уста са Србима. Србима се забрањује да почну да се зову конкретним именом, а камоли да им дозволе право на истину и правду коју заслужују као ретко који народ у Европи.

Проф. др Војислав Шешел, најављујући основе своје одбране, а свестан свих чињеница, јасно је дао до знања да у доказивању своје невиности неће имати пардона ни према коме, а посебно према римокатоличкој цркви, као извору свег зла коме смо били изложени. Прихватањем проширене оптужнице, без икаквог противљења, матирао је Хашки трибунал и разоткрио његову, пре свега, политичку суштину. Читајући ову књигу, свима ће бити јасно да је све оно што је на предизборном митингу Српске радикалне странке у Хртковцима 1992. године изречено, само подвлачење разлике између лојалних грађана и оних који су узели активно учешће у усташким паравојним формацијама. Само неће бити јасно хашком Тужилаштву, које ће ту чињеницу заобићи, грубим чупањем детаља из контекста стављајући на терет Војиславу Шешељу.

На страницама ове књиге забележене су и друге активности Српске радикалне странке да се не заборави као доказ неравноправне борбе коју води њен председник, као и искази Јовице Станишића које је дао хашким истражитељима, а који ће свакако представљати историјску грађу. Зато никога не треба да чуди чињеница да је проф. др Војислав Шешел поднео нови захтев Трибуналу, којим тражи да Трибунал наложи Ватикану да достави сва документа и информације које се односе на папу Јована Павла Другог, све његове кардинале, надбискупе, бискупе, све црквене функционере римокатоличке цркве у којима помињу прилике на Балкану, посебно бившу СФРЈ, рат и оружане сукобе, јер он ће темељ своје одбране базирати на чињеници да је за све ратне злочине који се лажно приписују проф. др Војиславу Шешељу главни кривац римокатолички папа Јован Павле Други.

На овај начин лидер српских радикала располагаће ефикасним доказима који ће му омогућити да се одмах одбрани од свих лажних оптужби које користи тужилац. Проф. др Војислав Шешељ намерава да понуди конкретне доказе индивидуалне кривичне одговорности папе Јована Павла Другог у складу са основама из члана 7 Статута Међународног кривичног суда за бившу Југославију. У својој одбрани жели да покаже и докаже да је папа Јован Павле Други наредбодавац, подстрекач, помагач и лице које је планирало почињење ратних злочина. Ова књига „Ђавољи шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“, као и друге које су у припреми, свакако ће бити сведочанство прилика на Балкану и однос светских сила према српском народу крајем 20. и почетком овога века у коме смо сада. Предстоји велика пркосна борба у арени шевенингенској јер истину велики наручиоци оптужнице неће желети да чују. Исто као што проф. др Војислав Шешељ две године већ упорно тврди да му никакав бранилац у приправности није потребан, а Претресно веће се прави глуво и не чује и не разуме шта значи кад неко категорички каже – то је моја коначна одлука. Тако ће и Хашки трибунал на челу са тата Карлом учинити све да се захтеви Војислава Шешеља осујете. Не знају они с ким имају посла. Више од две године они нису утврдили у главу, нити су утврдили градиво да је проф. др Војислав Шешељ отишао у Хаг добровољно, са добро познатим циљем да победи и докаже истину, истину српског народа, да скине неистину како са себе тако и са народа коме здушно припада. Арена шевенингенска биће поприште између тата Карла и истине српског народа, али и љути пркосни бој пркосног српског јунака Војислава Шешеља.

Овај скромни допринос истини за коју се бори проф. др Војислав Шешељ, а која се налази у овој књизи, завршићу слоганом њему најмилијим – Србија је вечна док су јој деца верна. Слобода Шешељу!

Славко Јерковић: Даме и господо, браћо и сестре, следећи говорник је Момир Марковић, члан Стручног тима за припрему одбране проф. др Војислава Шешеља и посланик у Народној скупштини.

Момир Марковић: Даме и господо, браћо и сестре, док ми данас промовишемо још једно дело проф. др Војислава Шешеља, творац овог дела броји 810. дан у хашком казамату. Толико дана је прошло од тренутка кад је отишао у Хаг а да му још нису заказали суђење и да му још нису рекли кад ће суђење бити заказано. Разлози су вишеструки. Прво, страх од изношења истине утемељене на доказима којима ће се открити прави кривци свега што се у Србији, око Србије, у бившој Југославији, око бивше Југославије дешавало. Други разлог је страх од могућности да народ до краја препозна, разобличи и дисквалификује њихове полтроне и плаћенике пре него што они заврше посао у Србији, а још га завршили нису. Треће, страх од чињенице да ће проф. др Војислав Шешељ на слободи моћи да заустави издају и уништавање Србије, да ће зауставити пропадање националног поноса, да ће окупити нацију, јер знају да српски народ само и једино њему од свих лидера данас у Србији верује. На крају, страх од громогласне истине о свему шта се дешавало и шта се дешава и шта ће се дешавати око нас. Свесни су чињенице да је такозвана хашка оптужница подигнута против председника Српске радикалне странке проф. др Војислава Шешеља празна, шупља, неутемељена ни на чему, да је писана у Београду од врха досманлијске власти. Сад, ко је држао плајваз а ко је шаптао и није битно на крају, али оптужница је писана овде, одавде је отишла, Карла је потписала, а материјалне истине за доказе те оптужнице нема. Уосталом, проф. др Војислав Шешељ није ни отишао само да се брани у Хагу. Ви се сећате митинга кад смо га испраћали у Хаг, сећате се његовог обећања да је отишао да растури Хашки трибунал истином, чињеницама и аргументима и он ће то урадити оног тренутка кад му и ако му суђење уопште почне. И не само да ће на том суђењу, кажем кад почне, разбуцати Хашки трибунал него ће разјурити ову домаћу фукару која се овде, по Србији прси и челичи јер главног лидера српског народа тренутно овде нема.

Војвода је одавно припремио одбрану и спреман је да се овог тренутка ухвати у коштац са тужиоцима и судијама Хашког трибунала. У међувремену је од Српске радикалне странке тражио и послато му је негде преко 800 књига из библиотека. Прочитао их је и вратио назад. У међувремену је написао седам. Ово је седмо дело које је написано и свих седам су на преко 1000 страна. Написао је „Челичног војводу“. У првом делу „Челични војвода“ показао им је, ако знају да читају ћирилицу кога су добили и с ким ће имати прилике да укрсте и знање и аргументе. У књизи која се зове „Геноцидни израелски дипломата Теодор

Мерон“ разоткрио је до краја председника такозваног Хашког трибунала Теодора Мерона и сва његова деловања док није постао председник суда и сва његова нечиста посла од кад је председник суда. У књизи „Четнички војвода пред Хашким трибуналом“ такође је показао и шта има и са чим располаже и како ће им се супротставити. Није оставио на миру ни главну тужитељку тог такозваног Хашког трибунала, тог несуда, Карлу дел Понте. Књига у којој је то обрадио зове се „У чељустима курве Дел Понте“.

Прва његова појављивања пред Већем, на статусним конференцијама и сав материјал везан за статусне конференције и за прве контакте са судијама, са тужиоцима обрадио је у књизи „Суочавање са хашким инквизиторима“. У књизи „Хашки досије набеђеног ратног злочинца“ показао је ко је др Војислав Шешељ, ко је Српска радикална странка, шта Српска радикална странка представља и на политичком плану, и на интелектуалном плану, и на свим могућим плановима у Србији. У књизи „Поцепана хашка инквизиторска одежда“ др Војислав Шешељ је показао колико су они беспомоћни у односу на аргументе и снагу аргумената које др Војислав Шешељ има.

Управо је изашла књига која се зове „Ђаволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“. Поред тога, за сада је у припреми још пет књига, али о томе ћемо на једној од будућих промоција, кад будемо прву од тих књига промовисали. Актуелност ове књиге је невероватна због читавог низа околности и догађаја у последње време. Прво у тренутку док је књига одлазила у штампарију Јован Павле Други је променио адресу и тако избегао суочавање са доказима и са судом земаљским. Божји суд и доказивање пред божјим судом сигурно неће избећи. Друга аутентичност је да су домаћи чанголизи и фукара замало пресвисли од туге због смрти надређеног им газде и благајника. Неки су отворено показивали тај свој бол и сву своју тугу, на пример Вук Драшковић на телевизији, а неки су ишли прикривено да се упишу у књигу жалости, тражили су погодне термине кад има мање света на улици да их не виде где одлазе и зашто одлазе - Тадић, Коштуница и остале досманлијске слуге.

Синоћ на телевизији, даме и господо, и јутрос у многим новинама ударна вест није била поплавлени Банат, није било то што нам узимају Косово, није била то што ће сутра или прекосутра Србија бити гладна, није била ни ударна вест колико је радника остало без посла, колико је фабрика затворено, колико се разних газда спремило да откупи Србију до последњег јутра и до последње фабрике. Ударна вест је била да је овај нови папа Бенедикт петнаести, шеснаести, не знам више ни који му је број, која му је нумера, кренуо да убрзано беатификује Јована Павла Другог, да га прогласи за свеца кршећи чак и њихове, католичке каноне по којима стоји да најмање пет година од смрти мора да прође па да се тек онда иде у ту беатификацију - прво блажени, па онда свеци. Кренули су већ данас. Жале, пре свега, пред истином о њему, која ће морати да изађе на видело, а и та папска фурија је свесна да неће проћи пет година, а да ће име Јована Павла или Војтале, како се звао док није постао папа, већ бити тамо где му јесте место, дакле, у благу, међу талогом људским.

Проф. др Војислав Шешељ темељи своју одбрану на доказима да је управо Јован Павле Други главни кривац за све што се догађало, за сво зло, сав помор, сва убиства, све покоље, пљачке, паљевине и тако даље. То је онај исти папа који је признао државу Хрватску два дана пре свих осталих држава и тако католичким државама дао сигнал да признају Хрватску и да обесмисле даљу одбрану српских огњишта. То је онај исти папа који је беатификовао, дакле прогласио свецом Алојзија Степинца, оног истог кардинала који је благосиљао усташке каме. То је онај исти папа који је у Денверу тражио бомбардовање Срба, и то хитно бомбардовање, од Клинтона. То је онај исти папа који је преко својих кардинала, надбискупа, бискупа, па до последњег сеоског жупника руководио ратом против Срба и против православља. Уосталом, папа Бенедикт Шеснаести овим чином само беатификује свог ратног друга, јер су и један и други били у Хитлеровим јединицама, Павле Други у Абверу, а Бенедикт званично у противваздушној одбрани, а незванично у СС јединицама. Једино проф. др Војислав Шешељ може и има храбрости, снаге, знања и докумената да каже попу поп, бобу боб, а папи -злочинац. Ја нећу да говорим о кукњави и халабуци коју дижу ови овде брзо ће се стишати, а истинољубивим, часним и поштеним људима препоручујем да ову књигу прочитају. Они други и не заслужују да им се нађе у рукама. У књизи се налазе и сви поднесци Тужилаштва суду, сви поднесци проф.

др Војислава Шешеља такође суду и Тужилаштву и друге материјалне истине којима књига обилује. Истина после ове прочитане књиге избија на површину. Истина је једино оружје, даме и господо, браћо и сестре, које никад не затаји и зато вам од свег срца препоручујем да прочитате ову књигу.

Славко Јерковић: Браћо и сестре, сада ће вам се обратити члан стручног тима Немања Шаровић, посланик у Скупштини Републике Србије.

Немања Шаровић: Дама и господо, или како би то председник наше странке рекао, браћо Срби и сестре Српкиње, морам признати да је право задовољство видети вас у оволиком броју већ на првој промоцији најновије књиге председника Српске радикалне странке под називом „Баволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“. Јасно је већ данас, свега неколико дана након изласка из штампе првих примерака ове књиге, да се ради о првом издању од многих која ће свакако уследити, као и да се ради о књизи која ће доживети судбину многих претходних књига др Војислава Шешеља, односно да ће наићи на одличан пријем код искрених патриота и противника глобализма широм Европе и света, а исто тако да ће ова књига свакако наићи и на хистеричне критике и осуде вечитих и заклетих непријатеља Србије и српског народа.

Др Војислав Шешељ који се већ скоро две и по године налази у Хашком трибуналу, још једном је успео да новом књигом, чак седмом по реду од како је добровољно отишао у Хаг, изненади не само домаћу и светску јавност, већ и нас који имамо ту част и привилегију да му помажемо у припреми његове одбране и да будемо са њим у неком ближем контакту. Невероватно је са коликом, ја слободно могу рећи, неисцрпном енергијом др Војислав Шешељ улази у сваки нови дан борбе за одбрану истине о дешавањима у претходних 15 година на територији бивше Југославије, у борбу за истину о српском народу и у борбу за испуњење српских националних интереса. Без обзира на чињеницу да се у тој, надасве неравноправној борби, сав новац и сила и моћ налазе управо у рукама хашког Тужилаштва, док се председнику Српске радикалне странке као појединцу на сваки начин везују руке, ускраћују и крше основна људска права, др Војислав Шешељ успева да на само њему својствен начин, користећи се храброшћу, знањем, истином као најјачим оружјем, Хашком трибуналу задаје ударац за ударцем и да из сваке нове битке изађе као победник.

Нерешива енигма, посебно за Тужилаштво, је начин на који проф. др Војислав Шешељ успева да иза дебелих зидина хашког казамата задржи одличну информисаност, која га је и увек раније красила и да на том плану и даље остане барем један корак испред других. У прилог томе говори исказ Јовице Станишића дат хашким истражитељима, који је на један волшебан начин дошао у посед председника Српске радикалне странке и који је између осталог објављен у овој књизи. Судска преписка између хашких судија и Тужилаштва са једне стране и др Војислава Шешеља са друге презентована у овој књизи не представља само обичне судске списе једног кривичног предмета, већ сведочанство изузетне вредности о времену у коме живимо и борби појединца за поновно успостављање давно прокламоване слободе говора и политичке мисли. На тај начин поступак који хашки инквизитори називају „Тужилац против проф. др Војислава Шешеља“ све више прераста у поступак проф. др Војислава Шешеља против новог светског поретка. Такође, јасно је да важност овог судског поступка већ данас превазилази оквире Хашког трибунала и да ће будуће генерације правника током студија помно пратити и изучавати овај процес и дуго након што он буде окончан и након што Хашки трибунал буде нестао са лица земље.

На крају, ја желим све да вас позовем да што пре набавите примерак најновије књиге проф. др Војислава Шешеља „Баволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“, јер се ради о заиста капиталном делу које ћете са поносом чувати не само ви, већ и ваши унуци. Хвала вам.

Славко Јерковић: Браћо и сестре, обратиће вам се следећи говорник Вјерица Радета, члан Стручног тима који припрема одбрану проф. др Војислава Шешеља и републички посланик.

Вјерица Радета: Браћо и сестре, српски радикали, дама и господо, више од две године председник српских радикала је у Хагу и ми које је изабрао да му као стручни тим помажемо у припремању одбране пред

хашким инквизиторима покушавамо да се изборимо за поштовање његових основних људских права признатих у свим међународним и домаћим правним системима. Све што се од потписивања неаргументоване и климаве оптужнице до дана данашњег дешавало у такозваном Међународном кривичном суду пренео је др Војислав Шешељ у до сада седам објављених књига. Оне су непроцењиви историјски доказ о оркестрираном прогону српског народа и гушењу српских националних интереса. О садржини и значају ових дела, мислим на ових шест претходних, своје мишљење је изнела стручна елита Србије и Црне Горе на научном скупу који је у организацији тима који помаже припрему Шешељеве одбране одржан 23. јануара ове године. Досадашњи Шешељев рад у хашком казамату оцењен је као непроцењив допринос у раскринкавању свих оних мрачних сила које су допринеле да Србија падне на овако ниске гране на којима се, на жалост, данас налази. Највеће зло, које је замало довело до истребљења српског народа, је ђаволов шегрт, злочиначки римски папа Јован Павле Други. Тако је Војислав Шешељ назвао ову књигу коју вам данас представљамо. Војислав Шешељ, пркосан и храбар, увек је имао петљу да каже оно што многи мисле али прећуткују да би сачували свој мир и комодитет, не размишљајући шта на тај начин жртвују. Зато Војислав Шешељ никада није презао да жртвује своју слободу ради заштите српских националних интереса. Није се поколебао ни пред злогласним Хагом од самог његовог оснивања, па ни сада, када је најавио да ће своју одбрану пред овим такозваним судом базирати на чињеницама о утицају папе Јована Павла Другог и Римокатоличке цркве на сва зла којима је српски народ био изложен, и то не само у 20. веку. Зато су Војислав Шешељ и његов стручни тим за одбрану поднели захтев да Претресно веће изда налог под претњом казне на основу правила 54. Правилника о поступку и доказима, да Ватикан преко Трибунала др Шешељу стави на располагање документацију и информације које намерава да користи као доказе у оквиру свог концепта одбране, који значи да је главни кривац за све ратне злочине који се лажно и неосновано стављају на терет Шешељу, у ствари ђаволов шегрт папа Јован Павле Други.

Војислав Шешељ је у притвору у Хагу на неодређено време. Суђење не почиње иако за то не постоји ни један једини разлог. Ни разлог за проширење оптужнице у Шешељевом случају не може бити разлог за одлагање почетка суђења, зато што је лидер српских радикала направио преседан у међународном кривичном праву и прихватио проширење оптужнице без икаквог противљења. Тражио је да му се за све ратне злочине суди али да суђење почне. Овим је др Шешељ доказао да се суђења не плаши он, већ хашки тужилац и хашки делиоци селективне правде. У свом захтеву за изузеће тужиоца такозваног Међународног кривичног суда Карле дел Понте из новембра 2004. године, др Шешељ је указао на пуно релевантних доказа да је Карла дел Понте личност без морала, користољубива и осветољубива, у свом послу вођена ниским побудама, подложна финансијским и политичким утицајима. О њеној корумпираности, неморалу и инструментализовању у политичке сврхе писали су сви угледни светски медији које, како изгледа, у Србији не читају једино званични представници власти и државни функционери. Наравно, с обзиром да међу њима Карла дел Понте, како је сама изјавила, има личне пријатеље.

У овој књизи коју данас представљамо, између осталог, у целости је пренета допуна захтева оптуженог проф. др Војислава Шешеља за изузеће тужиоца Међународног кривичног суда Карле дел Понте. Овде је пренет и популарни митинг који је у ствари био промоција Српске радикалне странке почетком маја 1992. године у Хртковцима. Од речи до речи је пренет говор Војислава Шешеља на овом митингу и он је најбољи доказ да је оптужба за наводне ратне злочине у Хртковцима потпун промашај хашког тужиоца. У књизи је пренета једна од емисија „Минимаксовизија“, у којој је још 1991. године учествовао др Војислав Шешељ. Ову емисију није злоупотребила само Карла дел Понте, већ Шешељеве духовите доскочице из ове емисије, која је иначе забавног карактера, и данас користе неки наши политички неистомишљеници када немају друге аргументе у тој политичкој борби против Српске радикалне странке. Зато се надам да ће и такви ову књигу прочитати и схватити колико су у заблуди када су се, између српског јунака Војислава Шешеља и Карле дел Понте, определили да стану на њену страну. На ових хиљаду страна забележено је још много докумената и активности Српске радикалне странке и нашег привремено одсутног председника у циљу објашњавања бесмислености хашке оптужнице против др Шешеља и очигледно неуспешног покушаја

бившег досовог режима и Карле дел Понте да поразе др Војислава Шешеља. Чини ми се да се Карла дел Понте горко каје што није прихватила као комплимент када је Петар Јојић, наш колега, назвао Курва дел Понте и што се упустила у то да се због тога свети Војиславу Шешељу. Да није било тако, можда би се мало више опирала Зорану Ђинђићу да потпише оптужницу против проф. др Војислава Шешеља. Али, како каже српски народ - дала је динар да се у коло ухвати, верујте, коштаће је много да из тога изађе. Коштаће је много више Шешељева сасвим извесна победа над овим антисрпским и антицивизацијским такозваним судом.

Драги пријатељи, убеђена сам да није далеко дан када ће наш председник др Војислав Шешељ завршну књигу из хашког казамата лично промовисати и овде и у свим другим општинама и градовима у Србији. Искрено му то желим. Хвала вам.

Славко Јерковић: На крају овог величанственог скупа обратиће вам се члан Стручног тима за припрему одбране проф. др Војислава Шешеља, посланик у Републичкој скупштини и генерални секретар Српске радикалне странке господин Александар Вучић.

Александар Вучић: Драги пријатељи, даме и господо, када говоримо о овој књизи ја сам намеравао да вам говорим о двоструком моралу и лицемерју данашње власти, њених медијских посленика, свих оних који их подржавају покушавајући да унизе све грађане Србије, да вређају њихову интелигенцију и да им кажу како у ствари не виде шта се око њих дешава. Да ли сте приметили да су наши званичници много мање жалили оне који су изгубили животе у помахниталој Тиси или оне који су остали без својих кућа и домова од поплављеног Тамиша, да су много мање жалили оне Србе који су изгубили живот на Косову и Метохији од Јована Павла Другог којег су оплакивали, рекао бих, недељу, две, а онда славили долазак односно нови понтификат Бенедикта Шеснаестог. То показује само у каквој ери и у каквој земљи живимо.

Можда сте приметили, пре неки дан, кад су били избори у Ираку, све телевизије, дакле од државне, Б92, Пинка, БК, сви, рекли су нам: у Ираку се први пут после 50 година одржавају демократски избори. Кад то чујете, а то пусти агенција Бета, а ови несрећни и неписмени уредници дају то да иде свуда и да сви то морају да прочитају, онда се питате да ли они свима нама хоће да кажу – ви нисте ни шимпанзе, ви сте орангутани јер смо ми много паметни, а ви ништа не знате шта се на кугли земаљској дешава. Дакле, тамо где 50 људи дневно гине, тамо где су спровели најгору могућу окупацију још од Хитлеровог времена, дакле, најгора, најбруталнија окупација – уби свакога ко му се на путу нађе. Е, тамо каже – први пут после 50 година демократски избори. Јел им то демократија? Ако је то демократија, не треба нам таква демократија. Треба нам права демократија, она која значи владавину народа, а не владавину силе и владавину окупације. Такав случај имамо и са католичком црквом и није случајно Војислав Шешељ говорио у том тренутку ово о римском папи Јовану Павлу Другом. Зашто? Имао је довољно храбрости, за разлику од свих осталих, који желе да се додворе, да се улизују моћној Светој столици, моћној још од 8. века до 1870. године, кад је постојала велика папска држава, док је италијански грађани нису разорили и уништили. Онда су били у великом сукобу све до 1929. године, до такозваних Латеранских уговора, када је постигнуто примирје између Италије и Ватикана. Дакле, све то време је Света столица била један од најзначајнијих светских чинилаца.

Католичка црква има данас свега 17,3 посто верника у свету, али са тих 17,3 процената верника у свету она жели да буде једина универзална црква, једина црква која жели да господари човечанством и која жели да намеће своју политичку вољу на сваком делу земљине кугле. То је оно што смо ми на својој кожи осетили овде и не треба то много да кријемо. У Другом светском рату најжешћи и највећи мучитељи српског народа, посебно западно од Дрине и Дунава, били су хрватски католички свештеници. Није нимало случајно што је баш Јован Павле Други, о којем пише Војислав Шешељ, био тај који је извршио беатификацију Алојзија Степинца и за блаженог прогласио Еугена Кватерника. Није случајно то да је Јован Павле Други три пута боравио у Хрватској. Три пута је боравио у Хрватској, у Независној држави Хрватској од када је он прогласио за независну и први прогласио њену самосталност 13. јануара 1992. године. Наиме, у нашој земљи

постоји заблуда да је то учинио Ханс Дитрих Геншер и немачка влада. Не, то је учинио Јован Павле Други: 13. јануара први је признао **отцепљене** сецесионистичке републике Хрватску и Словенију и ми после тога кажемо – одлично, тај човек је безмало светац, много је урадио за српски народ. Шта то? Три пута је боравио на тлу НДХ, дакле, савремене НДХ. Ниједном није посетио Јасеновац, ниједном се није извинио српских жртвама, ниједном се није извинио српском народу за злочине које су католици починили над нашим народом у току Другог светског рата и у току последњег рата. Ниједном се није извинио за „Бљесак“ и „Олују“, за злочин протеривања више од 400.000 Срба са њихових вековних огњишта. Сви у Србији ћуте. Сви у Србији кажу – светац је отишао. Извините, ако је то светац таквој цркви не желимо да припадамо и нема то везе са питањем цркве него са питањем политике.

Тај човек је био велика и кључна политичка личност био у разбијању претходне Југославије. Је ли Војислав Шешељ једини који то сме да каже? Ако је једини са ових простора који то сме да каже, добро је да постоји неко ко ће истину да саопшти, не само грађанима Србије, већ свима у свету, па нека то знају. Јесу ли то они исти којима са смо и у Титово време морали да прекидамо односе због тога што се нису слагали чак ни 1920. са ставарањем Краљевине СХС, јер никада нису желели било какву државу у којој би тобоже Срби имали хегемонију, у којој би Срби могли да живе као и сви остали људи. То нису могли да поднесу ни после Другог светског рата па смо 14 година били без дипломатских односа са такозваном Светом столицом. Хоће ли то и сутра бити њихова политика или ће њихова политика да буде она једна трећина програма који је Алојзије Степинац спроводио, а то је покрштавање Срба. Видите како то на модеран начин раде – екуменистичким покретом. 'Ајмо, па све наше цркве су исте, ту смо ми, ту никакве разлике нема и то ће још мало да покушају да објасне свим православним верницима и да кажу – ево нека нам Бенедикт Шеснаести буде врховни поглавар. Ми постављамо отворено питање Српској православној цркви – јел' она стоји иза онога што говори владика, односно епископ Григорије? Јел она тражи да се предају сви хашки оптуженици или то тражи један епископ који је добио налог из Вашингтона да то уради? Да ли наша црква каже да је екуменизам нешто што она подржава у потпуности или не? То је оно што ми тражимо од њих да нам кажу. Свако има право да буде верник или да не буде верник, али ми који јесмо верници тражимо образложење и тражимо да чујемо да ли је то истина или не.

Погледајте каква је њихова улога била у стварању кризе уопште на простору бивше Југославије и у овом делу Европе. Године 1983. Америка у складу са својом политиком секуларне државе, захваљујући свом демократском Уставу, по којем је држава одвојена од цркве, није желела да прави дипломатске односе са Ватиканом. Роналд Реган 1983. године успоставља дипломатске односе са Светом столицом и од тог тренутка се Јован Павле Други, овај о коме пише и о коме јавно и отворено говори Војислав Шешељ, врло отворено, без икаквог суздржавања, без икакве вере, већ са директним политичким утицајем меша у такозвану хладноратовску и постхладноратовску еру, иде у рушење комунизма као да та врста идеологије има везе са његовом вером или са било чим другим и у потпуности подржава католичке земље на простору бивше Југославије, пре свега Словенију, Хрватску, па чак и Босну и Херцеговину, само да би се напакостило српском православном становништву. Ми сад сви треба овде да кажемо – не, то није истина. Не, него нам је много помогао. Чиме? Шта је то урадио за српски народ? Где је то урадио? Никада ништа, осим што све што су направили против српског народа, направљено је уз његов благослов, његову дозволу и жестоку политичку и финансијску подршку. То је оно што морамо јавно и јасно да кажемо.

Овакав наслов ове књиге Војислав је изабрао зато што је хтео да покаже да не може да падне под утицај оних који нас убеђују да су ово први демократски избори у Ираку после 50 година. Не може да падне под утицај онога што ће десет пута на телевизији да му понове ови несрећни Тадић и Драшковић и остале незналице - како је то велики свети човек, који је много учинио за Србе. Кад их питате шта је учинио, не знају ни да писну. Они ће да кажу - излило се Панонско море, а нису чули да тамо има река Тамиш која може да се излије. Дакле, Војислав Шешељ то неће да прихвати и не може. Војислав Шешељ је отишао у Хаг, не да би се, како су они замислили, бранио за то што је тобоже неки радикал починио злочин у месту Борци, кад тамо никада није било ниједног радикала, ни Војислава Шешеља, ни Војислав Шешељ тамо није био, нити су

тамо били икада српски радикали. Када је то видео у предлогу такозване проширене оптужнице, Војислав је рекао – е, то хоћете, нема проблема. Онда ћете да имате одбрану где ћемо заиста да утврђујемо ко је прави ратни злочинац, ко је онај ко је крив за све што се збивало на простору бивше Југославије. Ако сте у стању да мени, значи Војиславу Шешељу пребаците за све злочине који су се догодили на простору бивше Југославије и за оне где никад у животу нисам био, за места за која у животу нисам ни чуо, онда ћемо заиста на озбиљан начин, па макар за историјску грађу и за историјску архиву да разговарамо о томе ко је починио најтеже могуће злочине.

Наша је обавеза овде у отаџбини нешто друго, да не ћутимо, да им кажемо то отворено у лице, да видимо могу ли да нам саопште да нешто од овога није истина. Могу ли да нам кажу да су они у праву, да ми негде грешимо. Наше је да покажемо да Војислав Шешељ није сам, да покажемо да он има моћну, велику, најјачу политичку странку у Србији. Најјача је зато што је истинољубива и најјача је зато што не може да прећути да је тај Драшковићев и Тадићев свети отац тражио 1995. године, још у Денверу, изричито од Вилијама Клинтона – бомбардујте Србе. Уз његов безмало налог и благослов вршени су напади на српске положаје недалеко од Сарајева у Републици Српској, а касније и у Србији. Е, то је оно што нико од нас не сме и не може да заборави. Као што су нас убедили, овде у Србији, да је неко одавде крив зато што је убијено 16 људи. Покушали су да нас убеди, нису убедили часне људе уз сву бруталну и безобразну и безобзирну кампању, како је неко одавде крив за 16 мртвих у РТС-у, а није крив онај који је директно наредио испаливање два „томахавка“ на телевизију Србије. Њега дочекују на црвеном тепиху, простру га и љубе му скуте сваког другог дана кад им се овде појави и нешто им заповеда. Али су криви Срби, важно је да праве сукобе међу Србима и да Срби за све одговарају. То је наша несрећа данас, али ја знам да се наш народ буди, ја то видим на сваком кораку, људи више не могу да трпе лажи, не могу да трпе те глупости. Свакога дана су људи слушали – ево само се још мало стрпите, сад ће мало папа да нам дође у Београд, али неће тај него ће овај нови зато што га је неко баш одавде случајно видео пре три, четири године на некој конференцији бискупа и надбискупа и не знам где. Шта да радимо с тим? Шта ће после тога да буде? 'Ајте Срби мало и са Косова и Метохије. Ми смо данас суочени са покушајем растакања Србије у потпуности, са покушајем разарања Србије, али пре свега моралног разарања Србије. Хоће буквално да унизе сваког грађанина Србије. Нисам се шалио, можда вам је звучало претерано, када сам рекао, можда сте помислили - рекао сам тешку реч, али они заиста покушавају да нам кажу – не, ви нисте ни шимпанзе, јер су они интелигентнији мајмуни од орангутана, него сте најнижа врста. Е, зато што сте најнижа врста ми можемо да вам причамо причу да су после 50 година одржани демократски избори у Ираку или како је свети отац Јован Павле Други много учинио за српски народ: много бомби бацио, много људи побио, много деце без родитеља оставио и много родитеља без деце оставио.

Ова књига Војислава Шешеља је његов отпор и пркос и Хашком трибуналу, али и онеме што се догађа, пре свега, у земљи, али и у свету. Нарочито у нашој земљи, јер оптужница против Војислава, као што видите, а сада се то доказује, није писана нимало случајно. Дакле, није писана у Хагу, него је писана овде у Београду. Видите да они не знају шта да раде са њим. Скоро две и по године је прошло, њему суђење не почиње. Сад сваки дан пуштају лажне информације, те пустиће га овако, те пустиће га онако и лажу, али то показује да ни они не знају шта да раде са њим. Не мили им се почетак процеса. О чему, за шта да му суде? Да кажу – у Војводини почињени ратни злочини, а рата није било. Јесте ли ви чули за ратни злочин на неком простору где рата није било? То у међународном јавном праву не постоји. Они то знају и пошто све то знају, не знају шта да раде. Не знају шта да раде, а морали су својевремено жељу досманлијских политичара, од Зорана Ђинђића до Горана Свилановића да поштују јер су они тражили од Карле дел Понте да се подигне оптужница против Војислава.

Наш је посао и наша је велика обавеза да учимо, да сазнајемо и да их чињеницама побеђујемо. Није нам тешко да побеђујемо ове незналице, разне несрећне уреднике који ће да вам саопште како, ето, ви нисте ни знали, али ето, после 50 година имате демократију у Ираку која цвета сваког дана, 50 до 100 мртвих отприлике. Нисте знали како нам је много помагао Јован Павле Други и бомбама на Републику Српску,

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војисалва Шешеља „Ђаволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“
Нови Београд, 14. маја 2005. године

бомбама на Републику Србију, признавањем Хрватске и Словеније, беатификацијом Степинца, Кватерника и осталих усташких злочинаца. Нисте знали, али они то раде и на свим другим пољима. Оно што је наша срећа, то је да нашом активношћу, нашим ангажманом, чак и вашим доласком данас у суботу у послеподневним сатима показујете да имате довољно и вере, знања, енергије, морала и снаге да се томе супротставите и да их заједнички победимо. Србија ће дочекати своју слободу, као што је Гај рекао, Римљанин – ништа прече од слободе нема. Ја сам уверен да, онако како ће се наш председник Војислав Шешељ изборити за слободу, да ћемо једнако тако и ми у Србији то успети и да ћемо га заједно дочекати и да ће грађани Србије имати прилику да сачекају бољи живот и нека боља времена. Ја на крају желим само да вам кажем да смо за сваког од вас обезбедили бесплатан примерак ове књиге, моћи ћете да понесете, да погледате. Наш је циљ да се истина шири, а лаж никада није победила истину ма како велика и ма како моћна лаж била. Хвала вам најлепше.

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!